

POSUDEK VEDOUCÍHO PRÁCE

bakalářská práce: **Johana Lišková – Třída k použití**

3. ročník Specializace v pedagogice: Výtvarná výchova se zaměřením na vzdělávání

vedoucí práce: **doc. ak. mal. Mgr. Martin Velíšek, Ph.D.**

Úvod je mile osobní a poodhaluje motivaci vzniku práce. Přímá zkušenost autorky s waldorfskou školou se zdá být dobrým východiskem.

Na začátku 2. kapitoly avizuje autorka úvahu o výtvarné výchově a výtvarném umění. Rámcovou zmínku zde nabízí, podrobněji se jí ale věnuje až v kapitole 2.6, tedy po 13 stranách textu. Pro logiku obsahu by bylo lepší tuto kapitolu zařadit hned na úvod, tím spíše, že jí předchází kapitola 2.2 s názvem *Jaká je dnešní výtvarná výchova?* Autorčina vlastní definice výtvarné výchovy (str. 20) je v kontextu úvah velmi dobrá!

Pro ilustraci tradiční výtvarné výchovy pracující s alternativními výtvarnými technikami volí Věru Roesselovou a Marii Fulkovou, vychází tedy z publikované reflexe dlouholeté praxe a především specifických konceptů. Všimá si u obou autorek (kolektivu) právě práce s nestandardními materiály. K těmto výtvarně-didaktickým přístupům připojuje reflexi výuky výtvarné výchovy na waldorfské a Montessori škole. Reflexe hodiny výtvarné výchovy (str. 19) je poněkud alarmující, jakkoliv jde o heslovitý text dvou žákyní základní školy. Absence evaluace a autoevaluace je zarážející. Kontrastuje s definicí výtvarné výchovy tak, jak je obsažena v RVP (str. 21)...

V přehledu součástí třídy může nezasvěcenému čtenáři scházet větší prostor věnovaný naznačení potenciálu ve smyslu názvu celé práce. Vše se spojí až po přečtení didaktické a praktické části.

Text teoretické části je místy trochu „řidký“. Občas se odehrává pouze v proklamacích či schématických tvrzeních. Tím spíše je třeba ocenit kapitoly 2.10 nazvané *Příprava pro didaktickou a praktickou část*. Čtenář má konečně možnost nahlédnout do klíčového paradigmatu celé práce. Definice svobody (str. 36), úvahy o omezení jako motivaci (str. 37) a nouzi jako principu (str. 37, 38) jsou opravdu dobré.

Didaktická část je zcela v duchu řešeného tématu a představuje spolu s praktickou částí skutečné těžiště celé práce. Úlohy důsledně vycházejí z modelu „nestandardních“ či „nouzových“ technik a materiálů. Skutečnost, že autorka úlohy v omezené míře realizovala, má za pozitivní důsledek fakt, že si lze takovýto model výtvarné výchovy reálně představit. Především etudy *Příběh židli* (str. 41), *Moje krajina* (str. 46, 47) stejně jako *Zabalená svačina* (str. 50) považuji za bezprostřední a s dobrým potenciálem.

Pozitivně hodnotím fakt, že autorka přistoupila k praktické části, tedy svým vlastním výtvarným realizacím, se stejným mentálním nastavením jako v didaktické části. Ověřovala možnosti práce s omezenými prostředky vycházející z prostředí běžné třídy. Výstupy *Kresba houbou na tabuli*, konceptuální *Linie* (kresba ve vrstvách s následným zrakovým omezením - videozáznam), *Perforované kresby* a především *Stereotypní tajemství* představují autorku jako kreativní, citlivou a konceptuálně uvažující.

Závěr textu odpovídá stoupající úrovni celé práce. Je jasným a srozumitelným shrnutím zkoumaného prostoru. Téma práce není snadné, především pak na úrovni „bakalářské“ zkušenosti. Didaktická a praktická část však snahu autorky plně legitimizují.

Práci doporučuji k obhájení

V Praze dne 7. května 2016

doc. ak. mal. Mgr. Martin Velíšek, Ph.D.